

Vi Kvinder skylder dog Frøken Birgitte Møller særlig Tak, fordi hun paa en saa værdig Maade viser, hvad Kvinden formaar.

S. H.

Fredsbureauet i Bern.

Hvad Samarbejde og en fortrinlig Organisation kan udrette, naar det gælder en Indsamling, er „Selvbeskatningen“ et slaaende Bevis paa. I Marts 1885 rettede 2727 Mænd og Kvinder en Opfordring til det danske Folk om at yde frivillige Gaver til Fædrelandets Forsvar. Forinden havde man selv personlig ydet $\frac{1}{4}$ Million Kroner. Fra 127 Kredse, hvori man havde inddelt Landet, spredtes 350,000 Eksemplarer Opraab, og allerede ved Slutningen af Aaret var der tegnet et Beløb af 750,000 Kroner. Tallet af Kredsforstandere steget til 500, foruden 100 Damekomiteer, saa der i Aaret 1891 fremlagdes et Resultat i Indsamling af 1,700,000 Kr.

At disse Bestræbelser er udsprungne af den reneste Fædrelandskærlighed, tvivler vi ikke om. For at bevare Menneskeliv, for at skærme Landets Sønner for ikke at blive skudt ned som Hunde i aaben Mark, fremkom Fæstningen. Kærligheden til Bevarelsen af et selvstændigt Fædreland har sikkert været den Løftestang, der har hjulpet til at sætte Sindene i Bevægelse og bringe de store Ofre. Kun Skade, Synet var saa snævert, at man ikke saa, at et Folks Selvstændighed er sikrere betrygget ved fredelige Bestræbelser end ved Rustninger til ny Krig. Skade at Trøen ikke var levende paa Muligheden af en varig Fred mellem Nationerne. Nu derimod har hele Fæstningsbyggeriet haft en Virkning, at de militære Udgifter, som allerede nu er en knugende Byrde for Folket, betydeligt maa forøges og Pengene tages af Statskassen, trods Flertallet af Folkets Ønske.

Men lad os Fredsvenner dog lære af en saadan Offervillighed, og lad enhver af os her i Danmark, som ikke har givet Penge til Københavns Befæstning, lad os lægge vore Øre eller Kroner sammen til det Fredens Arbejde, der allerede har „gjort sit første Spadestik“ til et fast Fort, der allerede har sin „Gardenhøj“, sin Generalstab og sit Centralpunkt i det paabegyndte Fredsbureau i Bern.

Men hvad skal dette Bureau foretage sig, vil maaske mange spørge. Det skal samle alt, hvad der vedrører Fredssagen, det skal forberede og ordne de stadig afholdte Verdenskongresser og Konferencer. Det skal, naar Misstemning opstaar mellem Nationerne, undersøge Forholdene, paavirke Pressen og ved sin egen Presse aabne Folkets Øjne for Fredens Mulighed. Det maa gennem alle Landes Regeringer indhente Oplysninger om, hvad der allerede er udrettet ved Voldgiftskendelse, sammenligne de forskellige Landes Fædrelandshistorier med hverandre, saa Skoleungdommen kan lære Sandhed om sit eget Folks Krig og Sejrvindinger. Fredsbureauet maa eje Bibliotek med militær Statistik og maa til enhver Tid være rede til at yde alle disse Oplysninger til Regering og Folk; med et Ord, det maa være Hjertet i Fredsbevægelsen, der bringer Livet til at pulsere stærkere for

den fremadskridende Fred og vække Sympati og Forstaaelse mellem Nationerne.

Det er en saadan levende Befæstning for Freden, vi skal bygge ved vore frivillige Gaver. Vi maa nu møde med vor „Selvbeskatning“, og den bør vel ikke være ringere end den Kapital, der er sat ind i de døde Forter ved Dyrehaven. Bureauet i Bern er allerede begyndt som privat Initiativ. Den 13de November 1891 ved Verdenskongressen i Rom blev der nedsat en Komité, men den skal først virkelig organiseres af Kongressen i Bern i August 1892 i Forhold til de Midler, hvorover der da kan raades, saa der maa handles hurtigt med Indsamlingen.

Det første Udvalg, som dannedes til at gøre de forberedende Skridt til dets Grundlæggelse, blev nedsat af 4 Evropæere og en Amerikaner; af disse blev Hr. Fredrik Bajer, fra hvem Ideen oprindelig er udgaaet, valgt til Formand. Til Fredsbureauets Beliggenhed valgtes Bern i Svejts, som det neutrale Land, der allerede er Sædet for 6 andre internationale Verdensbureauer, nemlig Telegraf- og Postbureau, Bureau for Literatur og Kunst, Ejendomsret, for industriell Ejendom, for Jærnbanelakster o. s. v. I Bryssel findes Verdensbureau for Toldtarif, i Paris et for Metersystem. Alle disse Departementer kan fremlægge store Resultater og benyttes af de forskellige Regeringer over hele Verden.

Fredsbureauet træder nu frem som en privat Institution, men det vil forhaabentlig ikke vare længe, før Staterne vil støtte det helt; men det eneste sikre Grundlag for dets Bestaaen er: at Folkevillien er det Fundament, hvorpaa det hviler. Og som vi haaber, at vore fremtidige Stater i lige høj Grad vil bygges og styres af baade Mænd og Kvinder, saa haaber vi ogsaa, at Grundstenen til dette Fredsbureau maa være nedlagt af baade Mænd og Kvinder.

Hvem føler dybere end Kvinden Krigens Rædsler og Grusomheder, og hvem er mere virksom til at læge og mildne de Saar, Krigens giver, end Kvinderne. Lad os da heller ikke staa tilbage, naar her er Tale om et virksomt Middel til at forebygge de blodige Krig og bygge Freden op mellem Nationerne.

I Danmark tælles der allerede nu over 100 Fredsforeninger, lad disse Fredsforeninger blive lige saa mange Indsamlingskomiteer for denne Sag. Afhold Fester, Bazarer, eller hvad man finder passende til at drage Folk sammen, saa selv den, der kun kan give nogle faa Øre, kan faa Lov at lægge sin Skærv til Menneskelivets og Fredens Bevarelse. Hvor der endnu ikke er Foreninger, kan private Bidrag indsendes til Hovedkomiteen, som altid er villig til at give de Oplysninger, der kan ønskes. Bidrag kan sendes til Hr. Kursusbestyrer Rasmussen, Blegdamsvejen 26 N., eller Fru Johanne Meyer, Naboløs 4 K.

Begyndelsen er gjort idet blandt andre 65 Rigsdagsmænd har sat deres Navne paa Indbydelsen til en Opfordring om at støtte dette, saa det synes ikke at det danske Folk vil staa tilbage for Arbejde i denne Sag, og vi haaber, der skal blive Alvor i Fredsvennernes „Selvbeskatning“.

Johanne Meyer.

Kvindernes Klædedragt.

Der er i de sidste 5 Aar blevet talt og skrevet en hel Del om en Reform af den kvindelige Klædedragt, hvis Upraktiskhed og til Dels Skadelighed vist nok er hævet over al Tvivl. Angreb har været rettet mod Underdragten i Almindelighed, men mod Korsettet i Særdeleshed, man har ivret og forivret sig for denne Sags Skyld. Vittighedsblade har taget sig den til Indtægt, og paa dens Bekostning lavet mere eller mindre gode Vittigheder, frembragt mere eller mindre daarlige Billeder af Kvindefigurer, før og efter Brugen af Korset, — bekendte og dygtige Læger har holdt Foredrag om Nødvendigheden af en Reform af Klædedragten, og til Skræk og Advarsel fremvist Afbildninger af gyselig misdannede Levere, sammentrykkede Brystkasser o. s. v., og endelig har bekendte og dygtige Kvinder ofret baade Tid, Kræfter og Penge paa at løse denne Opgave paa en god og praktisk Maade, uden at man dog endnu kan siges at være naaet til noget nævneværdigt Resultat.

Den første mig bekendte offentlige Udtalelse om denne Sag her i Danmark, fremkom i 1887 i Dagbladets Nr. 49 som Svar paa Spørgsmaalet „Hvem skal tage en Reform af den kvindelige Klædedragt i sin Haand“, og Artiklen, der var undertegnet L. B., hævdede, at det var Lægerne, der burde gøre det, „de maa lære os, at en Reform er nødvendig“. Det synes som om alle Sagens Forsvarere har været enige med L. B. i denne Opfattelse, i alt Fald har deres overdrevne Beskedenhed ikke tilladt dem at komme med nogen Modsigelse. At Lægerne i denne Sag, der henhører under Legemets Hygiejne, kan yde en væsentlig Støtte, skal jeg villigt indrømme, men de er og bliver dog kun Hjælpetropper. Hovedstyrken det maa Kvinderne selv være, de har mest Interesse af Sejren, derfor maa de først og fremmest kæmpe, det er dem selv det gælder.

Theoretisk synes Sagen let at gennemføre, idet alle Kvinder til en eller anden Tid, ved en eller anden Lejlighed, har følt sig generede og besværede af deres Kostume, hos nogle har den følte Gene kun affødt et stille resigneret Suk, „det er nu en Gang saaledes, kan vel ikke blive anderledes“, hos andre, mere impulsive eller ræsonnerende Naturer, har det der imod fremkaldt et „Hvorfor“, og dette atter en Protest mod det bestaaende, et Ønske om noget bedre. Man ser altsaa, at de bedste Betingelser for en Reform paa Klædedragts Omraade findes, idet Erkendelsen af dens Nytte, i mere eller mindre Grad, er eller har været til Stede hos Alle. Praktisk stiller der sig der imod flere Vanskeligheder i Vejen for Sagens Gennemførelse i en nær Fremtid, og blandt dem staar naturligvis Forfængeligheden i første Række, thi utvivlsomt er Korsettet et Produkt af de forskellige menneskelige Svagheder, med Forfængeligheden som den vigtigste Fahtor.

I de Hjem, hvor den første Leg, man lærer den lille Pige, er Legen med Dukker, hendes eneste Fritidsbeskæftigelse den at pynte dem, kæle for dem og beundre dem, i de Hjem, hvor man lærer den unge, konfirmerede Pige, at nu bestaar hendes fornemste Beskæftigelse i at bytte Rolle med